

Nước Mắt Thiên Sứ

Contents

Nước Mắt Thiên Sứ	1
1. Chương 1: Chap 1	1
2. Chương 2: Chap 2	3
3. Chương 3: Chap 3	6
4. Chương 4: Chap 4	9
5. Chương 5: Chap 5	12
6. Chương 6: Chap 6	14
7. Chương 7: Chap 7	16

Nước Mắt Thiên Sứ

Giới thiệu

Định mệnh của họ là mãi phải chịu đau khổ chia lìa. Có duyên nhưng không có phận, liệu họ có được

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuoc-mat-thien-su>

1. Chương 1: Chap 1

Trường cao trung Thánh Anh là nơi tập trung các học sinh quý tộc của cả nước với thành tích học tập xuất sắc không trường nào bì kịp. Nhưng đó là bề ngoài. Đối với một trường có bề dày thành tích như vậy, không thể nào không có sự tiêu cực. Trong trường hình thành hai thái cực trái ngược hẳn nhau, một nhóm học sinh chăm chỉ và một nhóm học sinh lười biếng, phá phách. Ngược đời làm sao, đứng đầu danh sách học sinh giỏi là một học sinh nam Yan Yalun, được mệnh danh là thiên tài của trường. Trong khi đứng đầu danh sách cá biệt lại là một học sinh nữ, Gui Gui Wu. Hai nhóm này luôn gây hấn lẫn nhau khiến các thầy cô phải đau đầu với những trò tai quái nguy hiểm có một không hai.

Đứng trước cửa phòng hội đồng là hai nhóm học sinh với thái độ căng căng muốn gây sự đến nơi. Gui Gui với bộ đồng phục phá cách, nghịch ngợm, chiếc váy ngắn đến mức không thể ngắn hơn hất hàm với Aaron

hỏi:

“Sao hả? Lần trước thua đã tâm phục khẩu phục chưa? Còn muốn gây sự nữa sao? Lần này lại là gì đây?”

Aaron nở nụ cười nửa miệng mỉa mai hoặc quen thuộc khiến các học sinh nữ phía sau Gui Gui chết sững một lúc

“Có gì đâu. Có thù tất báo thôi mà. Lần trước thua bạn thì phải cho phục thù chứ đúng không? Hay là người thua không có quyền kiện cáo?”

Tất nhiên Gui Gui cũng vẫn là con gái, vẫn bị mê hoặc bởi nụ cười chết người đó. Sững sờ 1, 2 rồi 3 phút, cô mới giật mình tỉnh lại khi bị các bạn bên cạnh huých vào.

“Sao? thất thần trước vẻ đẹp trai của tôi hả? Bạn cũng thật thà quá rồi đó. Cái gì cũng biểu lộ rõ trên mặt cả”

“Ai bảo thế chứ?” – Gui Gui lập tức như nhím xù lông lấy lại phong độ – “Chẳng qua tôi hơi mất tập trung thôi. Muốn thì gì nói luôn đi”

“Được. Vậy tôi đi thẳng vào vấn đề. Chủ nhật tuần này thi đấu bóng rổ ở sân bóng rổ của trường”

“Trường gì chứ. Được. Đã yếu còn đòi ra gió. Toàn đám chân yếu tay mềm chỉ biết học thì làm được gì ra hồn?” – Gui Gui mừng ra mặt. Lần này cầm chắc phần thắng rồi. Nhóm học sinh giỏi thì chỉ biết học chứ đâu có giỏi vận động?

“Cứ chờ rồi biết thôi” – Aaron mỉm cười khiến tất cả điêu đứng. Kế đó là cảnh tượng quen thuộc, đấu võ mồm giữa hai phe...

~Đến ngày thi đấu, hai đội mướt mải mồ hôi trong bộ đồng phục bóng rổ. Gui Gui lấm to rồi. Thì ra dù có ảo là yếu đuối cách mấy thì họ cũng vẫn là con trai. Còn miễn bàn về Aaron. Cậu ta là đối thủ khó xơi nhất mà cô từng gặp. Di chuyển lẹ làng và gọn ghẽ như một con báo. Có lúc lại tĩnh lặng làm người khác đoán không ra tiếp theo sẽ làm gì. Kỹ thuật chuẩn xác đến mức khó tin. Cũng may cô cũng có được sự nhanh nhẹn và khả năng ứng biến trời phú.

“Trông vậy mà cũng không thường nhỉ?” – Gui Gui nói, cố che dấu giọng hờn hển

“Bạn cũng không kém đâu, nhưng còn thua tôi xa” – Aaron cũng mồ hôi đầy mình, cũng chật vật không kém nhưng nhất quyết không chịu thua, nở nụ cười nửa miệng chọc lại

“Có chắc không đấy? Giờ đội tôi đang dẫn trước 2 điểm kìa. Sắp hết giờ rồi đấy” – dù thua thế Aaron cả về kỹ thuật và tốc độ, nhưng bù lại thì các thành viên còn lại đều nhỉnh hơn đội Aaron, nhờ đó mới giành được thế thắng này

“Cứ đợi đó mà coi. Ba mươi chưa phải hết mà. Tiếng còi chưa vang lên thì chưa nói lên được gì đâu”

“Không đúng, lần này tôi thắng chắc”

Gui Gui cười ranh mãnh khi tìm ra được sơ hở của Aaron, cô mau chóng vượt lên và đưa tay ném rổ, nhưng đúng lúc đó cầu thủ hai bên xô đẩy nhau khiến cô ngã về đằng sau. Aaron lo lắng chạy lại đỡ cho cô khiến cô ngã đè lên anh. Gui Gui cảm thấy lạ khi mình ngã mà êm đến vậy, liền quay đầu lại, thì ra là Aaron, thấy anh cau mày, hẳn là đau lắm, cô cũng có chút xót xa cũng như nể phục. Đúng lúc này các cổ động viên và các thành viên đội cô vui vẻ hét to. Thì ra cú vừa rồi cô ném đã vào. Cô liền nhảy cẫng lên quên cả việc người ta vừa cứu mình, hò hét cùng đồng đội. Trong khi đó, Aaron chật vật đứng lên dưới sự giúp đỡ của mọi người, nhưng vẫn ra dấu không sao với đồng đội mình, mỉm cười khi nhìn thấy sự vui vẻ của Gui Gui. Gui Gui quay mặt lại hất hàm ra vẻ thách thức. Còn ít thời gian vậy, lần này cô thắng chắc.

Nhưng đâu có ai nói được khi trận đấu chưa kết thúc? Dường như đau đớn càng khiến Aaron hăng say hơn. Anh liền tiếp ghi hai quả hai điểm cho đội mình. Mỉm cười đưa 1 ngón tay lên, 1 bàn tay tiếp tục nhồi bóng như thể thách thức đội Gui cướp bóng. Khoảng cách chỉ còn một điểm, cũng là chỉ cần một quả nữa, là sẽ chiến thắng. Toàn đội Gui Gui cố gắng ngăn chặn. Nhưng cuối cùng anh vẫn nhanh chóng vượt qua. Lúc anh nhảy lên thả quả bóng vào rổ, cũng là lúc tiếng còi vang lên. Trận đấu kết thúc với cách biệt một điểm.

Gui Gui bước tới trước mặt Aaron như muốn thách thức. Cho tay vào túi quần, Aaron thản nhiên như không có gì xảy ra.

“Lần này bạn thắng nhưng vậy không có nghĩa là chúng tôi chịu thua. Cách biệt có một điểm chẳng nói lên được gì đâu”

“Bạn nói sao cũng được. Dù sao cũng chẳng thay đổi được sự thật chúng tôi đã chiến thắng” – Aaron mỉm cười không thèm tranh cãi. Nhìn vào những giây cuối trận đấu là đủ thấy anh đã chiến thắng áp đảo. Chỉ là đội Gui Gui không muốn thừa nhận mà thôi

“Bạn...” – Gui Gui cứng họng không nói được gì – “Vậy sao này bạn đỡ giúp tôi?” – Gui Gui đành chuyển chủ đề

“Không có gì. Người tôi giúp chỉ là một cô gái gặp nguy hiểm. Đôi khi cũng nên nhớ mình là con gái” – Aaron nhắc nhở rồi quay người bước đi đánh dấu chiến thắng ở trận chiến thứ 99 giữa bọn họ. Cứ hết lần này đến lần khác cãi nhau. Mà cũng lạ, cứ người này thắng trận này là trận sau người kia thắng, cứ như số phận đã định họ mãi là khắc tinh của nhau. Anh cũng chẳng biết tại sao vừa này lại cứu cô gái ngang ngạnh này. Nhưng cái cảm giác tiếp xúc với cô thật lạ kì, khiến anh rung động

“Bạn...” – Gui Gui càng bực mình hơn. Trước giờ cô ghét nhất là bị người ta lôi ra lý do mình là con gái mà khinh thường. Nhưng quả thực không thể phủ nhận, khi nằm trong lòng ngực vững trãi của Aaron, cô có cảm giác tìm mình đập loạn nhịp. Không lẽ cô bị bệnh tim?

Căng tin nhà trường:

Aaron đang lấy đồ ăn từ chỗ các cô nhân viên nhà bếp. Món sườn xào chua ngọt. Đây là món ai đó thích nhất. Còn có chút xiu, anh vui vẻ đưa đĩa ra định lấy thì chợt có một bàn tay chen vào lấy trước mắt. Biết đó là ai, anh quay lại khó chịu nói:

“Này. Món này tôi chọn trước mà. Sao lại có người vô duyên như bạn nhỉ?”

“Bạn chưa lấy thì nó chưa phải của bạn rồi. Hướng hồ đây là món ăn tôi thích nhất. Ai cũng biết mà. Giờ anh muốn lấy lại sao? Thôi chịu thua đi” – Gui Gui hất hàm nói rồi quay đi về phía bàn ăn của mình

Trận chiến thứ 100, Gui Gui thắng. Tất nhiên là anh cũng biết là Gui Gui thích nó nên mới cố tình lấy khéo hết. Nhưng kiểu cướp giật này đúng là quá không hay đi. Anh lấy đồ ăn rồi đi đến bàn Gui Gui đang ngồi ngồi xuống đối diện với cô cùng ăn.

“Bạn làm gì vậy hả? Sao lại ngồi đây? Bộ hết chỗ rồi sao?” – Gui Gui khó chịu nói

“Tôi không thấy ở đây treo biển cấm ngồi chung bàn đấy. Tôi thích ngồi đây chộc bạn đấy. Bạn có đi chỗ khác tôi cũng theo thôi”

“Bạn...”

Gui Gui cứng họng. Trận chiến thứ 101, Aaron thắng. Mấy cuộc cãi nhau của họ thật ra đại đa số đều hết sức ngớ ngẩn vậy. Chẳng hiểu tại sao dù ghét nhau nhưng họ vẫn thích dính với nhau và phá nhau suốt ngày vậy. Nhưng không thể phủ nhận, từ sau lần cứu Gui Gui, Aaron và Gui Gui đều cảm thấy chút rung động, đối xử với nhau có phần khách khí, đỡ hơn ngày xưa. Những rung động đầu đời đầu đời dễ quên đã khiến họ dần thay đổi mà chính bản thân họ đã không nhận ra

2. Chương 2: Chap 2

Cuối năm đó, nhà trường tổ chức một chuyến dã ngoại đi biển. Tất cả các học sinh đều không bỏ lỡ dịp này, kể cả Gui Gui và Aaron. Trên chuyến tàu họ lại tiếp tục cãi nhau, gây nhau đến lần thứ N. Đến hòn đảo xinh đẹp, biển xanh mây trắng đó, các học sinh dù là giỏi giang hay cá biệt đều cởi bỏ vỏ ngoài của mình để hòa nhập vào thiên nhiên, vui vẻ hòa mình cùng chơi đùa.

Nhưng trong khi Gui Gui đã thay áo tắm và nhảy xuống biển vui đùa, Aaron vẫn giữ nguyên vẻ bề ngoài lạnh lùng đạo mạo, dù đã thay ra bộ đồ thoải mái hơn cho phù hợp với không khí biển chứ không còn là bộ đồng phục cứng nhắc mọi khi. Nhưng Gui Gui không thể không thừa nhận là cỡ bộ đồ đồng phục đó đi, cơ thể của Aaron lại vô cùng hấp dẫn, hình thể hoàn hảo. Thì ra không chỉ khuôn mặt mà cả thân hình cũng vậy. Không được! Gui Gui lắc đầu quầy quậy. Không được nhìn anh ta nữa. Nhìn nữa cô phun máu mũi mất. Mất mặt lắm. Còn Aaron thì cũng chẳng thua kém. Nhìn thấy thân hình bốc lửa của Gui Gui mà anh muốn chết luôn đi cho xong. Đâu phải mỗi mình Gui Gui trên bãi biển đó? Cũng chẳng phải cô là cô gái duy nhất mặc áo tắm. Nhưng nhìn cô, Aaron không thể ngăn cản bản thân khỏi thích cô. Hơn nữa, lúc này, không còn là hình ảnh một cô nhóc nghịch ngợm đáng ghét, mà là một cô học sinh hồn nhiên vô tư hòa mình vào với tập thể. Mỉm cười, anh tận hưởng từng cơn gió biển mát lạnh thổi vào. Dù thế nào, anh cũng là một học sinh ngoan. Anh không thể thoải mái ăn mặc như họ được. Hơn nữa anh rất thích cảm giác ngắm nhìn ai đó vui đùa hơn.

Cũng chẳng có gì đáng nói khi đây hoàn toàn là một cuộc vui chơi, không có sự cãi nhau giữa hai nhóm học sinh, nếu không xảy ra một chuyện khiến Aaron suýt phải hối hận sau này. Bởi vốn là thể mạnh của Gui Gui nên cô muốn bơi thêm chút nữa trong khi các bạn khác đã lên bờ nghỉ ngơi chuẩn bị đồ ăn. Chợt cô bị chuột rút. Dù có tỏ ra mạnh mẽ đến mấy thì khi nguy hiểm đến tính mạng cũng không thể không sợ hãi. Hốt hoảng, cô vùng vẫy cố kêu cứu nhưng không ăn thua. Cả người cô cứ chìm xuống mà đây còn là biển. Đâu có ai dễ dàng để ý? Cô tuyệt vọng khi nghĩ đến mình sắp phải chết. Không hiểu sao lúc này cô lại nghĩ đến Aaron và cảm thấy tiếc nuối. Vô lý! Suốt ngày cãi nhau thì có gì để nhớ nhung hay tiếc nuối chứ?

Lúc này Aaron được các bạn gọi đi chuẩn bị đồ ăn nên tạm thời rời khỏi. Quay ra, anh hốt hoảng khi thấy Gui Gui đã không còn dấu tích gì. Hay là cô ấy lên bờ rồi – anh nghĩ. Nhưng đột nhiên anh loáng thoáng thấy gì đó trên mặt biển, cứ thấp thoáng ẩn hiện. Sao lại thế được? Anh thấy sợ khi nghĩ đến Gui Gui bị làm sao. Anh lập tức bơi ra chỗ đó. Đích thực là Gui Gui. Aaron phát hoảng khi phát hiện cô đã mất ý thức. Làn nước xanh biếc lạnh buốt xung quanh lúc này không thể làm anh yên tâm như lúc đầu mới nhìn thấy, mà chỉ làm anh lo sợ hơn. Anh mau chóng vừa dìu cô vừa bơi vào bờ. Cũng may chỗ này không có sóng ngầm chứ không chỉ với sức mình anh chẳng thể đưa cô vào. Khi anh lên tới bờ, các học sinh khác cũng ủa ra khi thấy sự lạ. Họ lo lắng giúp anh đỡ cô lên bờ. Không lo cho bản thân, lên đến nói Aaron lập tức kiểm tra hơi thở và nhịp tim cho Gui Gui. Không thể như vậy! Thăm tâm anh nhảy dựng lên. Anh điên cuồng hô hấp nhân tạo cho cô. Cuối cùng trời không phụ lòng anh. Cô sắc nước nồn ra và tiếp tục ho. Aaron thề cả đời anh chưa từng nghe thấy tiếng ho khan nào tuyệt vời đến vậy. Ôm cô vào lòng để cô ho trong lòng ngực mình, để sưởi ấm cho cô, cũng là để cảm nhận hơi thở của cô, để biết rằng cô vẫn bình an. Cả đời anh chưa từng sợ hãi đến vậy, kèm theo tự trách. Tại sao lúc này anh không xuống bơi cùng cô? Tại sao anh lại bỏ đi mà không ở lại dõi theo cô? Suýt nữa thì anh đã mất cô rồi. Cảm giác đó thật không dễ chịu chút nào.

Buổi tối, họ đốt lửa trại trên bãi biển, tận hưởng cuộc vui cuối cùng của ngày hôm nay. Gui Gui đang ngồi nói chuyện với bạn bên đồng lửa thì coi cảm thấy có gì đó khoắc lên vai mình. Ngẩng lên, cô thấy Aaron đang ngồi xuống cạnh cô, với một cái đĩa đồ ăn. Anh đưa cô một cái cốc rồi nói:

“Bạn uống cacao nóng đi. Sẽ ấm người hơn đấy. Nãy bị lạnh giờ lại hứng gió không tốt đâu” – Aaron ân cần nói rồi với lấy một xiên thịt bò ngon lành hơn lên lửa nướng

“Cám ơn” – Gui Gui mỉm cười nói

Nhắm nháp chút cacao, tận hưởng vị thơm ngọt của nó, cô nói tiếp

“Rất ngon. Chiều nay cám ơn bạn”

“Có gì đâu. Chúng ta là bạn mà”

“À nhưng mà hành động của bạn có chút kì lạ nha? Sao lại cứu tôi chứ? Hay là bạn thích...” – Gui Gui chưa nói xong thì bị Aaron nhét xiên thịt vào miệng

“Ăn đi. Ngon lắm đấy”

Gui Gui trợn mắt cố nhai hết xiên thịt. Aaron quay sang lấy một ít thịt bò nướng sẵn từ đĩa đút ột con mèo con đang kêu la đòi ăn, chắc là mèo nhà nào đó quanh đây. Hoặc là mèo hoang vì trông nó gầy quá.

“Ăn đi rồi tao cho ăn nữa. Đừng có kêu lung tung người ta ghét cho” – Aaron đút cho nó ăn. Luôn tiện tay sờ lên người con mèo vuốt ve. Nhíu mày. Chắc là mèo hoang thật. Nó gầy quá. Còn có vết thương mới khép miệng. Chắc đi xin ăn bị người ta đánh. Khó chịu. Anh là người rất yêu chó mèo

Gui Gui nghe xong câu nói của anh liền bị nghẹn. Không biết là anh đang nói con mèo hay nói cô.

Quay sang thấy Gui Gui bị nghẹn, nhìn lại con mèo thấy nó cũng đang bị nghẹn, anh cười bất lực.

“Giống nhau ghê đó” – với lấy cốc cacao cô vừa đặt xuống, anh đưa cô uống cho xuôi nghẹn.

Hết nghẹn, Gui Gui nhai nốt rồi nói

“Cám ơn. Bạn uống chút đi” – cô đưa cốc cacao cho anh uống thử

“Cám ơn. Tôi không thích đồ ngọt” – anh từ chối đẩy lại phía cô

“Uống chút thôi không sao đâu mà”

Cô lại đẩy qua. Vô tình hai tay chạm nhau, hai người như bị điện giật. Rồi lại phát hiện ra. Hình như làm thế này là hôn gián tiếp thì phải.

“Thôi bạn không uống thì thôi vậy” – Gui đỏ mặt cầm lại cái cốc

“Ai bảo tôi không uống chứ” – Aaron vội giật lại cái cốc rồi uống vội như thể sợ bị ai lấy mất. Rồi cả hai ngừng lúng túng, mặt đỏ ửng tai không dám nhìn nhau. Lúc này mà để miếng thịt lên đầu hai người chắc cũng cháy được ngay đấy!

Cũng may đúng lúc đó, các bạn khác rủ hai người cùng nhảy múa nên cũng đỡ ngượng ngùng. Nghe đến vui chơi, Gui hớn hở kéo tay Aaron ra cùng nhảy. Aaron ngạc nhiên nhìn xuống đôi bàn tay nhỏ bé đang nắm lấy tay mình không chút ngại ngùng. Mọi người cùng nhau nhảy múa bên lửa trại. Nhưng trong mắt Aaron, chỉ có một người duy nhất đang toả sáng. Nụ cười của người đó khiến trái tim anh rung động....

Rồi lại trở lại với những ngày đi học vất vả. Tình cảm họ dần lớn lên. Một lần, Aaron gọi Gui Gui đến kí túc xá nam. Đến nơi, Gui Gui mỉm cười khi thấy Mimi, cô mèo lần trước hai người cứu về từ bãi biển chạy ra chào đón quần chân mình. Do Aaron là học sinh xuất sắc nên được đặc cách nuôi nó trong kí túc. Ngược lên, cô thấy Aaron vẫn đang chăm chú làm gì đó trên máy tính giường trên. Không chút ngại ngùng, cô leo lên đó hỏi:

“Bạn đang làm gì vậy?”

Aaron mỉm cười xoay máy tính ra cho Gui Gui xem. Cô sững sờ khi thấy cảnh đẹp trước mặt. Vẫn biết Aaron không chỉ giỏi về học hành bình thường, mà còn là một thiên tài về công nghệ thông tin, nhưng cũng phục quá đi. Một khung cảnh thần tiên hiện ra trước mắt cô. Một khu rừng huyền bí với những bông hoa đủ sắc màu. Nhưng không chỉ là màu sắc bình thường. Chúng đẹp, lạ, nhiều màu sắc nhưng lại phối hợp màu sắc của cây rừng và dòng suối trong lành một cách hài hoà. Cảnh sắc thiên nhiên tươi đẹp còn được khuấy động thêm bởi những sinh vật hoang dã xinh xắn, đáng yêu. Thậm chí đây đó còn có những thiên thần bé nhỏ như đang chơi trốn tìm. Ngay cả âm thanh cũng là tiếng chim, tiếng nước chảy, tiếng lá cây xào xạc hết sức tự nhiên nhưng hoà vào với tiếng nhạc nhẹ nhàng, tao nhã lại như dẫn dụ người khác vào chốn tiên cảnh trái ngược hẳn với nhịp sống thường nhật. Đến bức tranh cuối cùng, Gui Gui ngạc nhiên khi thấy hình như ở giữa là một nụ hoa màu vàng. Nhỏ bé nhưng vẫn thu hút ánh mắt của người khác. Rồi khung cảnh xung quanh dần biến mất, chỉ còn nụ hoa màu vàng đó nảy nở, toả ra tầng tầng lớp lớp cánh mà vẫn mềm mại, xinh đẹp. Dàn dựng chân thực đến mức Gui Gui cảm giác như mình đang đi vào một thảm cỏ hoa màu vàng. Cảm giác yên bình, hạnh phúc thấm sâu vào từng thớ thịt. Rồi chợt tất cả biến mất. Cô phát hiện mình lại lạc vào một rừng hoa anh đào. Rồi cô bị dẫn tới một thảm cỏ hoa anh đào dưới đất. Một cơn gió thổi qua thổi bớt những cánh hoa đi, để lại những cánh hoa xếp thành dòng chữ cách điệu I love you. Gui Gui giật mình quay sang nhìn Aaron. Anh không nói gì chỉ nhìn cô bằng ánh mắt chân

thành tha thiết. Nhưng chẳng hiểu sao cô lại sợ hãi leo cầu thang xuống dưới bỏ chạy. Aaron lo lắng đuổi theo cô, kịp kéo cô lại trước khi ra khỏi phòng.

3. Chương 3: Chap 3

“Em làm gì vậy? Sao lại bỏ chạy?”

“Tôi phải hỏi bạn làm gì mới đúng. Bạn coi tôi là gì hả? Tôi không phải là người dễ dàng để người ta đùa giỡn đâu”

“Anh không đùa. Em tưởng anh đùa giỡn sao? Suốt bao năm học chung em không biết tính anh sao?” – Aaron nhìn Gui Gui bằng ánh mắt nghiêm túc nhất có thể để thuyết phục cô tin tưởng anh

“Nhưng làm sao bạn có thể yêu tôi chứ? Lúc nào chúng ta cũng cãi nhau không hợp mà? Bạn thì đẹp trai, hào hoa, phong độ. Chỉ có những cô gái xinh đẹp, dịu dàng, giỏi giang mới xứng đáng với bạn thôi. Tôi vừa xấu vừa thô lỗ, không giỏi gì...” – Gui Gui cố kể ra những tật xấu của mình để anh bỏ cuộc

“Anh không cần một cô bạn gái xinh đẹp, giỏi giang, không cần một cô bạn gái suốt ngày chỉ biết chiều ý mình. Anh chỉ cần có cô bé hồn nhiên vô tư của ngày xưa mà thôi”

“Bạn còn nhớ?”

Gui Gui tròn mắt nhìn anh. Thì ra anh còn nhớ! Thật ra bọn họ là bạn thân với nhau từ khi còn nhỏ. Nhưng lúc đó cô là một cô bé vừa tròn trịa vừa xấu xí. Bạn bè lúc nào cũng châm chọc chê cười Aaron vì làm bạn với cô. Nhưng cô vẫn luôn yêu mến anh một cách vô tư, vô điều kiện. Cho đến một ngày, anh nói thẳng với cô anh không thích cô cứ lèo đèo theo sau, là đứa mồm mà chòi mồm son, xấu xí cục mịch, cũng không biết làm nũng dịu dàng. Những lời đó đã làm thế giới quan của cô gái nhỏ đó hoàn toàn sụp đổ. Từ nhỏ cô đã mất cha mẹ, chỉ nhờ vào người ông là chính trị gia mà được vào học trường quý tộc. Thiếu thốn tình yêu thương, cô đâm đầu vào ăn nên mới thành như bây giờ. Anh là người bạn đầu tiên và duy nhất chấp nhận làm bạn với cô. Nhưng khi anh nói những lời tàn nhẫn, từ đó cô không còn như xưa. Năn nỉ ông ỉnh ra nước ngoài, cô thay đổi cách sống, thay đổi cách ăn uống để có được thân hình cân đối. Khuôn mặt xưa kia do béo nên mất hết nét đẹp giờ lộ rõ vẻ đẹp vốn có. Sau 8 năm ở nước ngoài, cô trở về tìm cậu bạn năm xưa. Nhưng cái cô nhìn thấy là một chàng trai đào hoa, luôn là tâm điểm thu hút các cô gái. Ghen tị và bực tức, cô quyết tâm chọc phá lại nên mới thành thế cục ngày nay. Khi đó cô chưa từng nghĩ tới yêu anh, mà chỉ không cam lòng mất đi một người bạn. Thì giờ anh nói yêu, cô lại càng không dám tin và cũng không muốn tin. Cứ như ở đâu đó trong trái tim cô không muốn anh yêu cô vậy. Dù không thể phủ nhận cô yêu anh từ lúc nào không hay.

“Nhớ. Anh nhớ. Anh nhớ ngày đó mình ngốc đến mức nào, vì sĩ diện, bị bạn bè chê cười mà nói nặng với em. Càng không ngờ em vì vậy mà bỏ đi không nói một lời nào. Anh đã tìm em muốn phát điên. Khi em gặp nguy hiểm anh mới hiểu được em quan trọng hơn mọi thứ trên đời. Anh yêu em không phải vì em xấu hay đẹp, dịu dàng hay đanh đá, giỏi giang hay kém cỏi mà vì chính con người em mà thôi”

Gui Gui nghe vậy mà không cầm được nước mắt. Thì ra anh vẫn luôn nhớ đến người bạn này. Thì ra không phải anh ghét bỏ cô.

“Xin lỗi. Từ nay anh sẽ không vậy nữa. Cho anh một cơ hội làm bạn trai của em nhé? Trừ phi em đã có người khác hoặc không yêu anh...” – Aaron trầm giọng nhủ khi nghĩ đến điều đó

“Không có. Em cũng rất yêu anh” – Gui Gui vội thanh minh

“Vậy là em đã nhận lời rồi nhé. Anh yêu em!” – nói rồi Aaron ôm chầm lấy Gui Gui. Đôi môi mềm mại mà nóng như lửa đốt hôn lên cần cổ mảnh khảnh xinh đẹp của cô thể hiện sự chiếm hữu

Nụ hôn như một cái chìa khoá mở ra chiếc hộp kí ức. Kí ức các kiếp trước của Gui Gui ủa về. Sự sụp đổ, chết chóc, tang thương, cái chết của Aaron. Tất cả khiến cô đau lòng đến rơi nước mắt. Đẩy anh ra, cô nói xin lỗi rồi chạy đi. Không phản ứng kịp nổi, Aaron đứng đó không thể tin nổi. Tại sao cô ấy lại từ chối anh?

~Cả hai cứ tiếp tục sống trong dần vật như vậy. Người thì không hiểu tại sao tình yêu của mình không được đáp trả. Người thì đau đớn vì đã làm tổn thương người mình yêu. Cho đến một ngày kia, khi ngôi nhà yên

tỉnh của Gui Gui được một người viếng thăm. Là Jason. Jason đã giúp Gui Gui rất nhiều khi cô còn ở nước ngoài. Gui Gui vui vẻ mời anh vào nhà. Nhưng Jason cứ đứng mãi ở cửa khiến Gui Gui khó hiểu

“Gui. Anh đến đây là có chuyện muốn nói vs em” – Một lúc lâu sau Jason mới lên tiếng.

“Anh nói đi”

Đột nhiên Jason ôm chầm lấy Gui mà nói:

“Gui Gui. Anh đã yêu em từ rất lâu rồi. Sau khi em về nước anh nhận ra một điều. Anh không thể thiếu đi em. Xin em hãy làm bạn gái anh”

Gui Gui cố gắng đẩy Jason ra mà không đủ sức. Cô không ngờ ở ngoài, Aaron đã đến đứng trước cửa và chứng kiến tất cả. Aaron xông vào giằng Gui Gui ra, đâm vào mặt Jason. Gui Gui không hiểu chuyện gì nhưng không thể để họ đánh nhau như vậy. Cô vội vã níu tay Aaron lại. Điều này càng khiến anh hiểu lầm. Aaron quay lại với ánh mắt đau đớn.

“Thì ra đây chính là lý do em từ chối anh? Em yêu hắn?”

Gui Gui lặng lẽ rơi nước mắt. Cô không biết trả lời anh thế nào. Yêu nhau, họ chỉ bất hạnh mà thôi. Cô không muốn cho anh thêm hi vọng. Hiểu lầm câu trả lời, Aaron bỏ đi không nói một lời nào nữa. Nước mắt của Gui Gui tiếp tục rơi. Cô không thể đuổi theo. Nhìn thấy vậy, Jason bước đến nói:

“Gui. Anh xin lỗi. Anh thật sự không nghĩ chuyện lại như vậy”

“Anh không cần phải xin lỗi. Đây là sự lựa chọn của em. Và anh chắc cũng hiểu rồi. Người em yêu là anh ấy. Không phải anh”

“Vậy em nên đuổi theo nói với cậu ấy chứ?” – Jason vội vã khuyên

“Không cần. Nếu việc đã đến nước này thì ý trời đã không cho bọn em bên nhau. Anh về đi. Không phải lo cho em đâu”

Jason định nói gì đó nhưng lại thôi và bước ra ngoài hành lang lạnh giá. Bức tường bên ngoài in hằn bóng lưng cô đơn của một con người không được tiếp nhận tình yêu. Còn bên trong phòng là một con người với trái tim tan nát vì đã làm tổn thương người mình yêu lần nữa.

Từ sau chuyện đó, Aaron như người mất hồn, sống vật vờ như một bóng ma, dùng rượu bia và thuốc lá để giải sầu. Cuối cùng, anh đã đổ bệnh thực sự, phải vào nhập viện. Được tin, Gui Gui không dám đối mặt. Xuất viện, Aaron về nhà. Đi đến trước cửa nhà, anh hơi sững lại khi thấy bóng hình nhỏ bé ngồi bó gối bên cạnh cửa. Lạnh lùng coi như không thấy, anh bước qua. Chợt có một bàn tay nhỏ bé níu gấu áo anh lại.

“Đừng đi có được không?” – Gui đã đứng dậy theo anh vào nhà

“Buông tay. Cô đến đây làm gì? Cô hành hạ tôi như vậy chưa đủ sao?”

“Anh...có còn cần em nữa không?” – như một con mèo nhỏ đáng thương bị bỏ rơi, cô níu áo anh như để cầu xin

“Không cần. Dựa vào cái gì cô nghĩ tôi cần một người con gái lẳng nhăng như cô? Chưa giải quyết dứt điểm chuyện với người này đã đi ôm ấp một người khác?” – Giận dữ, Aaron xô mạnh cô ra mà nói không suy nghĩ

“Trong mắt anh, thì ra, em chỉ là con người như vậy?” – Gui Gui đau đớn hỏi

“Đúng vậy!” – Aaron khẳng định không chút suy nghĩ

“Vậy, anh có thể nói cho em biết, anh có còn yêu em không?”

“Không. Tôi hối hận vì đã yêu cô”

Aaron lạnh lùng tuyên bố thẳng thừng. Câu nói đó như đâm thêm một nhát dao vào trái tim vốn đã rỉ máu của cô. Cô nhẹ nhàng nói như gió thoảng:

“Được. Vậy em hiểu rồi. Từ nay em sẽ không quấy rầy anh nữa. Tạm biệt anh” – nói rồi cô quay đi.

Aaron quay lại định nói gì đó nhưng lại không làm sao thốt nên lời. Anh đau đớn nhận ra dù cô có tàn nhẫn với anh thế nào anh vẫn không thể quên cô, không thể ngừng yêu cô. Chợt lòng anh đau nhói như báo hiệu điềm xấu gì đó. Bất chấp tất cả, anh vội chạy theo cô. Nhưng sức khỏe cô cũng khá tốt nên anh không đuổi kịp được. Trời bắt đầu đổ mưa. Ông trời đang khóc thương cho số phận nghiệt ngã chia lìa đôi lứa. Chạy đi trong cơn mưa, Gui Gui không hề nhận thấy mình đã băng qua đường mà không để ý đường. Aaron cố gọi cô lại nhưng giữa trời mưa tầm tã và tiếng còi xe ô tô, anh chẳng thể kéo được cô ra khỏi hố sâu tuyệt vọng kia. Tất yếu, bi kịch đã xảy ra. Một chiếc xe phóng đến không kịp thắng hất tung cô lên và rơi xuống. Aaron vội chạy ôm cô. Các xe xung quanh dừng lại, có người lập tức gọi điện cho xe cấp cứu. Aaron đau đớn ôm chặt thân hình nhỏ bé của cô trong tay. Anh sai rồi. Đúng ra anh không nên nói với cô những lời tàn nhẫn như vậy. Anh sai rồi...có ai đã từng nói, giận thì nói chứ đừng buông tay. Nhưng anh đã không để cô giải thích gì, không inh cơ hội hỏi rõ, mà đã vội vã buông tay, để rồi dẫn đến kết cục ngày nay. Hốt hoảng bế cô lên xe cứu thương khi xe vừa trở tới, anh vẫn còn hi vọng vì thân thể cô còn ấm, không có chảy máu, vết thương gì. Cô nhất định không có chuyện gì. Vì anh còn lời xin lỗi phải nói với cô. Là anh cố chấp. Sau hôm đó Jason đã đến nói rõ với anh nhưng anh vẫn cố chấp nghĩ cô đã thay lòng nên mới không đón nhận anh...Đầu anh cứ miên man với những suy nghĩ khi ngồi ngoài phòng cấp cứu.

Lúc này, khi Gui Gui tỉnh lại, cô nhìn thấy một vị thần có đôi cánh trắng muốt. Cô thấy rất quen nhưng chưa nhớ ra được. Tổng thiên sứ đưa tay lướt qua trước mắt cô. Toàn bộ kí ức trở về trong cô.

“Tổng thiên sứ” – Gui Gui vội quỳ xuống

“Không cần. Nếu cô đã nhớ ra rồi thì giờ chúng ta đi thẳng vào vấn đề. Chúng ta cần có người cho trận chiến sắp tới. Nhưng đây chưa phải thời điểm thích hợp đánh thức Aaron. Chắc cô cũng hiểu”

“Tôi hiểu. Xin lỗi vì đã gây phiền phức cho ngài. Đúng ra chúng tôi không được phép yêu nhau nhưng...”

“Ta hiểu” – Tổng thiên sứ đưa tay ngăn cô nói tiếp – “Nhưng thiên sứ hay ác quỷ cũng như nhau, cũng có tình cảm giống con người. Chúng ta nào phải cỏ cây. Huống hồ hai người là duyên nợ ngàn kiếp. Hai người sẽ như những sợi tơ quấn lấy nhau vĩnh viễn không rời. Nhưng giờ cô định làm sao?”

“Tôi biết mình phải làm sao rồi” – Gui Gui kiên định nói

Dưới nhân gian, cửa phòng cấp cứu mở ra, bác sĩ bước ra, Aaron vội chạy tới hỏi:

“Bác sĩ. Cô gái trong đó không sao chứ?”

“Cậu là gì của nạn nhân?”

“Tôi là...bạn trai cô ấy. Cô ấy sao rồi bác sĩ?” – Aaron ngập ngừng rồi vẫn trả lời

“Xin lỗi. Chúng tôi đã cố hết sức...”

“Ông nói vậy là sao? Cô ấy đâu có bị thương gì đâu? Cố hết sức là sao chứ?” –Aaron ôm lấy bờ vai bác sĩ khiến ông phát đau

“Chúng tôi không biết. Có thể cô ấy đã bị đập đầu vào đâu đó gây tụ máu trong não. Chúng tôi đã cố gắng nhưng không được”

Aaron như người mất hồn quay lưng bước đi mặc cho ông bác sĩ gọi với theo đằng sau. Chẳng biết từ khi nào, chân anh đã dẫn anh lên đến sân thượng của bệnh viện ở tầng 18. Đứng ngoài lan can nhìn xuống dưới, anh chỉ có một suy nghĩ duy nhất

“Gui Gui. Xin lỗi em, anh đã sai rồi. Chờ anh nhé. Anh đến với em ngay đây”

Aaron nhắm mắt buông mình rơi xuống. Ánh sáng chói lòa. Gui Gui đã dùng sức mạnh dừng thời gian lại. Cô đỡ anh lên trong tình trạng vô thức rồi dùng sức mạnh xóa đi toàn bộ kí ức của anh. Cô có thể không cần hạnh phúc nhưng không thể để anh chịu đau khổ nữa. Chỉ cần quên đi tất cả, anh ấy sẽ sống tốt thôi...

4. Chương 4: Chap 4

2000 năm trước

Lúc này, Aaron là chiến thần của thần giới. Gui Gui là vị thần cai quản thời gian.

Aaron là chiến thần của thần giới. Gui là thần thời gian. Tuy Aaron là một chiến thần nhưng tính tình điềm đạm, lạnh lùng. Gui lại là một vị thần nghịch ngợm, thường gây ra những biến đổi về thời gian khiến cả các vị thần và loài người đều đau đầu. Luôn tỏ ra bất cần nhưng trong thâm tâm, dần dần Aaron lại thấy ghen tị với sự hồn nhiên của Gui Gui lại thích trêu chọc vì Aaron luôn tỏ ra nghiêm nghị. Chẳng biết từ khi nào, họ trở thành cặp đôi đấu khẩu kì quặc của thiên đình.

Hai người vốn thuộc hai phe khác nhau trên thiên đình. Lun chịu sự cai quản của ngọc đế. Trong khi Gui Gui chịu sự cai quản của vị thần âm phủ Hades. Hades có mưu đồ lật đổ Ngọc đế từ lâu. Nhưng điều đó không hề ảnh hưởng đến hai người. Tuy Gui Gui không biết mưu đồ của Hades, Aaron vẫn luôn nghi ngờ và luôn trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu khi có nổi loạn. Nhưng chẳng biết từ khi nào, họ đã thu hút lẫn nhau.

Một ngày kia, một lần khi Aaron xuống trần làm nhiệm vụ, chống lại lũ quỷ nổi loạn, anh bị thương rất nặng nhưng vẫn cố chống đỡ. Còn lý do tại sao lũ quỷ đó chiến thắng Aaron, là do đằng sau chúng có Hades trợ giúp và chơi bẩn. Yếu thế, không biết làm sao, trong lúc vội vã, Aaron đã truyền ý nghĩ đi để cầu cứu viện. Trong lúc rối trí, Aaron không hề biết người đầu tiên mình liên lạc lại là Gui Gui. Nghe thấy tiếng truyền vội vã, ngắt quãng của Aaron, không kịp suy nghĩ gì nhiều, Gui Gui lập tức truyền ý nghĩ đến các vị thần khác để cứu Aaron, trong khi mình nhanh chóng bay đến chỗ Aaron. Cô lập tức dùng sức mạnh chữa trị cho Aaron.

“Cô làm gì vậy? Đừng phí sức mạnh vào tôi. Bọn chúng mạnh lắm đấy. Cô phải tự bảo vệ mình” – Aaron đưa tay cản Gui Gui lại không để cô phí sức vì mình

“Không được. Vết thương của anh rất nặng. Nếu không chữa trị ngay sẽ không xong”

“Không cần. Cô mau chạy đi. Chúng đến rồi”

Aaron đẩy Gui Gui sang một bên khi thấy lũ quỷ đến. Gui Gui lo lắng muốn khóc, đỡ lấy thân hình Aaron đang gục xuống. Cô đứng dậy đối diện với lũ quỷ đưa lên chiếc gậy điều khiển thời gian của mình, dùng sức mạnh buộc thời gian dừng lại.

“Không được” – Aaron lên tiếng cản lại nhưng không kịp nữa

Sau khi thấy mọi chuyện đã ổn, Gui Gui ngồi xuống xem vết thương cho Aaron.

“Cô làm gì vậy? Dù cô có khả năng điều khiển thời gian, nhưng không được phép dừng thời gian nếu không được sự cho phép của ngọc đế. Vì dừng dòng thời gian trôi là đi ngược lại quy luật của tạo hóa, phủ nhận vai trò của mình. Cô sẽ phải chịu hình phạt cao nhất cô có hiểu không?”

“Không quan trọng. Nếu không làm vậy cả hai chúng ta sẽ chết” – nói vậy chứ chính là vì sợ Aaron gặp nguy hiểm nên Gui Gui mới phải liều vậy. Cô tiếp tục vận sức chữa trị cho Aaron

Đúng lúc này các vị thần khác xuất hiện. Vị nữ thần dẫn đầu Iris thở phào nhẹ nhõm khi thấy Aaron chưa bị sao. Cô ta giao những người khác đưa Aaron trở về thiên đình trị thương. Aaron lúc này đã mất ý thức bì vết thương quá nặng. Nhìn lại chiến trường nơi lũ quỷ đang đứng im, cô ta biết Gui Gui đã vi phạm luật lệ liền sai người áp giải cô về thiên đình. Còn việc xử lý lũ quỷ giao lại cho các vị thần có trách nhiệm khác một cách nhanh chóng.

Tội của Gui Gui nhanh chóng được đưa ra xét xử. Ở trên cao, ngọc đế nói

“Gui Gui. Lần này cô đã phạm vào luật thiên đình và phải chịu hình phạt lưu đầy. Cô còn gì để nói không?” – hình phạt lưu đầy này nghe thì có vẻ nhẹ nhàng, nhưng một vị thần khi bị phán quyết như vậy cũng có nghĩa không thể tiếp tục làm một vị thần mà còn phải chịu đau đớn mãi mãi.

Gui Gui bình tĩnh nói:

“Tôi biết tội của mình và không có gì để nói. Nhưng tôi xin được hỏi tình hình chiến thần thế nào rồi?”

“Cũng đã tạm ổn, không nguy hiểm đến tính mạng. Nếu người không còn gì để nói thì người đâu, áp giải cô ta đi xử tội”

Gui Gui cúi đầu chuẩn bị đi theo vị thần chấp pháp thì một tiếng nói vang lên

“Khoan đã. Không phải lỗi cô ấy”

Mọi người cùng quay lại. Là người vừa khoả lại được đôi chút, Aaron. Nhìn qua không thể phát hiện là anh vừa bị thương nặng suýt chết.

“Là tôi khi bị lũ quỷ tấn công đã giết mình phải lấy chiếc gậy của cô ấy phản công. Không nắm rõ cách dùng nên đã lỡ đóng băng thời gian. Xin hãy trừng phạt tôi”

“Không phải. Anh ấy nói dối, là tôi” – Gui Gui hốt hoảng nói

“Hẳn ai cũng biết, Gui Gui chỉ là một vị thần thời gian mới nhận chức chưa lâu. Cô ấy làm sao có sức mạnh ngừng thời gian chứ? Mong ngọc đế suy xét” – Aaron nói đúng sự thật. Dù anh không hiểu tại sao sức mạnh của Gui Gui có thể kiểm soát thời gian tốt như vậy nhưng theo lý thì cô chưa thể. Huống hồ lời nói của anh rất có trọng lượng. Họ vẫn phải tin anh thôi

Các vị thần xôn xao bàn tán vì sự chuyển biến đột ngột này. Giọng ngọc đế sang sảng tuyên bố:

“Được rồi. Tạm thời cuộc xét xử chấm dứt tại đây. Đây là hoàn cảnh bất đắc dĩ do họ gặp nguy hiểm nên ta sẽ xử phạt nhẹ. Cả hai bị buộc kiểm điểm lại bản thân và tạm ngừng giữ chức vụ một thời gian, bị tước hết sức mạnh”

Không phải ngọc đế không hiểu tính chất nghiêm trọng của vấn đề. Nhưng thiên đình không thể thiếu đi vị chiến thần này. Không phải ông không biết Hades muốn lật đổ mình, mà Aaron là một vị thần đặc lực không thể thiếu. Cũng may cả hai vẫn liên tục tự nhận lỗi nên chỉ cần không cố tình tra hỏi kĩ sẽ không có gì. Nhưng ông cũng không ngăn cản được bên quân Hades mượn thời cơ này lung lạc thêm một lượng lớn các vị thần khác khi ngọc đế xử sự không nghiêm minh.

Ở đỉnh núi song sinh, nơi Aaron đang tịnh tâm thổ sáo. Tránh xa thiên đình với những mưu mô quyền lực không kém nhân gian, anh cảm thấy thật thoải mái. Giờ anh mới phát hiện ra thiên đình lại có một nơi đẹp đến vậy. Nhất là anh mới phát hiện ra thì ra Gui Gui ngày nào cũng đến đây vui đùa. Chợt có người rón rén bước lại sau anh rồi bịt mắt anh

“Biết ta là ai không?” – Giọng nói vui vẻ vang lên

Aaron gỡ bàn tay đó xuống mỉm cười

“Làm sao không nhận ra chứ? Chỉ có Gui Gui cô mới nghịch ngợm vậy thôi”

“Nghịch ngợm thì có sao chứ?” – Gui Gui bịt môi rồi thả mình xuống thăm cỏ cạnh Aaron

“Nơi đây đẹp thật đấy. Thiên đình vốn đã rất đẹp nhưng tôi thích vẻ đẹp ở đây hơn. Rất bình yên”

“Tôi cũng vậy. Khi đến đây tôi mới có cảm giác mình được là chính mình”

Gui Gui nhắm mắt mơ mộng nói. Nhìn thấy Gui Gui đáng yêu như vậy, Aaron không thể kìm lòng được, liền cúi xuống hôn lên trán cô.

“Anh làm gì vậy?” – Gui Gui giạt mình mở to mắt

“Không có gì. Chỉ là tôi mới biết được. Hình như con người thường dùng nụ hôn để thể hiện sự yêu thương”
– Aaron thẳng thắn thừa nhận.

“Gì chứ? Tôi và anh suốt ngày cãi nhau, yêu thương gì?”

“Con người ấy, khi mà yêu nhau họ sẽ hi sinh tất cả vì nhau. Chúng ta cũng thế còn gì?” – Aaron ngồi dậy nói

“Như vậy không phải ngốc nghếch lắm sao? Tôi cũng không hiểu tại sao mình lại làm vậy nha. Chỉ biết thấy tim rất đau khi thấy anh bị thương. Và cảm thấy nhất định phải cứu anh. Chẳng phải khi bọn quỷ tấn công, anh cũng bảo vệ tôi bất chấp hiểm nguy đó sao? Chẳng lẽ vậy cũng là yêu thương?” – Gui Gui ngây thơ hỏi. Từ nhỏ sống trên thiên đình, cô rất đơn thuần.

“Ngốc ạ. Đó là tình yêu. Vì tình yêu, họ sẽ không ngại bất cứ cái gì. chúng ta cũng vậy. Vì chúng ta yêu nhau. Anh yêu em”

Aaron hạ dần giọng. Giọng anh ngày càng mơ hồ, mị hoặc. Cho đến khi đến ba từ cuối, anh nói thật chậm rãi và rõ ràng để Gui Gui có thể nghe hiểu. Đồ mặt, đây là lần đầu Gui Gui hiểu được tình yêu. Nhưng cô thực sự cũng có cảm giác đó. Cô gật đầu

“Vâng. Em cũng nghĩ vậy”

“Hãy hứa với anh, chúng ta sẽ luôn ở bên nhau dù có chuyện gì xảy ra được chứ?”

“Vâng. Em hứa”

Aaron hạnh phúc hôn lên môi cô một nụ hôn thật ngọt ngào. Mọi chuyện sẽ thật sự hoàn mỹ nếu sau đó tất cả các vị thần không xuất hiện chia rẽ hai người. Luật lệ của thiên đình là các vị thần không thể yêu nhau. Họ buộc phải bị xử quyết theo luật lệ của thiên đình. Vì cứu Gui Gui, Aaron tự nhận mọi tội lỗi về mình, rằng mình đã quyến rũ Gui Gui và chịu hình phạt. Ngày ngày anh đều phải chịu những hình phạt dày vò nhất, đau đớn nhất vì người mình yêu. Gui Gui đau lòng nhưng cũng chẳng thể làm gì khi cô cũng bị Hades quản thúc. Họ tuy bị chia rẽ nhưng trái tim họ vẫn hướng về nhau, cảm nhận nỗi đau của người kia. Nhưng sự việc vẫn chẳng đi qua. Thiên đình vẫn cãi nhau giữa quyết định hành quyết hay không. Ngọc đế chủ trương không hành quyết vì ông vốn không ưa Gui Gui, vì cô ta mà ông sắp mất đi một trợ thủ đắc lực nhất. Còn Hades giả vờ vì nghĩa quên thân, quyết tâm đòi trừng phạt cả Aaron và Gui Gui kéo theo sự ủng hộ của một loạt các vị thần. Yếu thế nhưng ngọc đế quyết không lùi bước. Mất đi Aaron cũng chẳng sao nhưng đây là về vấn đề danh dự. Nếu ông đồng ý thì ông sẽ chẳng còn uy nghiêm gì nữa. Cuối cùng Hades nhân cơ hội này lấy cớ nổi loạn, kéo quân đấu với quân của ngọc đế. Hai bên lao vào nhau chiến đấu. Lúc này cả Aaron và Gui Gui đều đã được thả ra và có lại sức mạnh để chiến đấu, nhưng lại ở hai bên tuyến chiến. Họ vừa lo bảo vệ người đứng đầu mình vừa phải lo bảo vệ lẫn nhau. Cũng may chiến trường rất loạn nên không ai nhận ra. Cũng sẽ không có gì để nói nếu đột nhiên Hades lộ ánh mắt đầy nham hiểm, đột nhiên tấn công về phía Gui Gui. Luồng sức mạnh khủng khiếp khiến ai cũng phải khiếp sợ. Bất kể vị thần nào bị đụng tới cũng bị đau đớn biến mất. Aaron thấy vậy liền mau chóng bay đến đỡ cho Gui Gui. Luồng sức mạnh đó không đủ khiến anh phải biến mất. Nhưng anh lập tức thổ huyết. Nhìn lượng máu đỏ và gương mặt tái nhợt của Aaron, Gui Gui hiểu rằng vết thương quá nặng. Cô ôm lấy Aaron mà rơi nước mắt.

“Đừng khóc” – Aaron đưa tay lên lau nước mắt cho Gui Gui – “Em có nhớ anh từng nói, yêu là sẵn sàng hi sinh vì nhau không? Vậy nên, dù có phải hi sinh vì em, anh cũng không nuối tiếc. Đừng khóc nữa. Sau khi anh đi, em nhất định phải sống thật tốt, biết không?”

Gui Gui liên tục lắc đầu. Cô không muốn mất anh. Qua bao nhiêu chuyện cô cũng hiểu trong lòng cô, Aaron quan trọng đến mức nào.

“Hứa với anh đi, nhé?” – Ho sù sụ, Aaron vẫn cố thuyết phục Gui Gui – “Cười lên đi chứ? Đã lâu lắm rồi anh không được nhìn thấy em cười. Anh nhớ nụ cười đấy lắm” – Anh mỉm cười để Gui Gui yên tâm

Gui Gui cố gượng cười để anh yên lòng

“Vậy mới được chứ? nhưng nụ cười đó là nụ cười xấu nhất mà anh từng thấy đấy biết không? Nhưng chỉ cần vậy là đủ. Nếu có kiếp sau, hãy nhớ phải luôn mỉm cười nhé?” – Aaron mỉm cười nói đứt quãng với

Gui Gui

Gui Gui liên tục gạt đầu trong nước mắt. mỉm cười mãn nguyện, tay Aaron vô lực rơi xuống. Thần khí của anh biến mất. Điều này chứng tỏ anh đã ra đi. Gui Gui ôm lấy cơ thể anh mà khóc. Cô không hiểu tại sao yêu là phải đau như vậy? Cô chỉ không muốn mất anh thôi. Cô không cần mình được hạnh phúc, chỉ cần anh được sống vui vẻ. Vậy tại sao họ vẫn không thể yêu nhau? Cô vẫn rối trong những suy nghĩ mà không để ý trận chiến giữa hai bên vẫn diễn ra ác liệt. Sau khi thoát khỏi những suy nghĩ đó, cô đứng dậy, nhìn một thiên đình tan hoang không sức sống. Một nơi mà nhân gian coi là thiên đường, đẹp đẽ đến vậy nhưng lại chất chứa âm mưu và thù hận. Trong khi thật ra nơi đẹp nhất mới chính là tình yêu trong lòng con người. Một nơi như thế này cần phải tồn tại làm gì? Cô lặng lẽ lấy chiếc gậy thời gian ra, quét xuống để mọi thứ dừng lại và ngủ yên, đợi một sự luân hồi chuyển kiếp mới.

Bồng xác của Aaron đến bên bờ vực của đỉnh núi Song Sinh, cô mỉm cười vuốt ve gương mặt anh. Gương mặt ấy đẹp đến vậy, tại sao trước giờ cô không nhận ra? Tại sao thân xác đã không còn sự sống đầy vẻ đẹp đẽ, vẫn hoàn mỹ hơn bất cứ cái gì? Cô biết mình yêu anh, nhưng rồi để làm gì? Cô không muốn yêu nữa. Yêu đau khổ lắm. Cô không muốn Aaron phải chịu đau khổ vì mình. Nếu vì tình yêu mà để anh phải hi sinh, cô thà không bao giờ yêu. Vậy nếu có kiếp sau? Xin đừng để cô và anh gặp nhau nữa, xin đừng để hai người yêu nhau nữa.

5. Chương 5: Chap 5

Một nghìn năm sau, cảnh chuyển kiếp:

Sứ giả của thần vũ trụ đến đánh thức Gui Gui và nói với cô rằng:

“Một nghìn năm trước cô đã phong ấn tất cả. Vậy giờ đã đến lúc mọi người tỉnh dậy để thực hiện sứ mệnh của mình. Đây sẽ là một trận chiến mới. Là giữa thiên sứ và ác quỷ. Trận chiến thiện ác thì về kết thúc sẽ không cần phải bàn cãi. Cô và Aaron là một trong số những nhân vật chủ chốt của trận chiến này. Tôi sẽ đi sắp xếp. Mong cô hãy cố gắng”

“Khoan đã. Vậy Aaron sẽ là thiên sứ hay ác quỷ?”

“Cậu ấy chắc chắn sẽ là thiên sứ

“Vậy...xin hãy để tôi trở thành ác quỷ”

“Cô chắc chứ?” – Vị sứ giả kia nhíu mày hỏi

“Tôi chắc chắn. Nếu chúng tôi đã định là phải yêu nhau suốt đời suốt kiếp thì tôi thà không để cơ hội đến với nhau. Tình yêu có thể làm hỏng mọi thứ. Nếu không vướng chuyện tình cảm, có lẽ mọi chuyện sẽ tốt hơn”

“Được. Vậy giờ tôi sẽ làm phép. Cô sẽ không nhớ gì hết. chúc cô may mắn”

Một ánh sáng chói lòa hiện lên, Gui Gui rơi vào tình trạng vô ý thức. Khi cô tỉnh dậy cũng là sự bắt đầu một trận chiến mới.

Đúng theo ý nguyện của cô, Aaron trở thành thượng đẳng thiên sứ, Gui Gui trở thành đại ác quỷ. Họ vĩnh viễn cũng không có cơ hội yêu nhau. Trải qua hàng nghìn năm chiến đấu tương ứng hàng nghìn trận chiến của hai phe đối nghịch.

Ở trận chiến thứ một nghìn lẻ một, họ đánh nhau đến mức long trời lở đất, cuối cùng cả hai đuối sức rơi xuống trần gian, nhập vào hai bào thai ở thời cổ đại.

Gui Gui lớn lên trở thành một nàng công chúa xinh đẹp kiêu diễm. Trong khi Aaron là hoàng thượng cũng là tướng quân của vương quốc đối nghịch. cuối cùng, để có được hòa bình giữa hai bên, đất nước của Gui Gui đã đồng ý dâng tặng Gui Gui để hòa thân. Gui Gui trở thành hoàng hậu của vương quốc này. Cuộc hôn nhân đó đơn thuần là một cuộc hôn nhân không có tình yêu. Huống hồ Aaron vốn là một người phong lưu và đa tình. Hậu cung của anh đã có đến hàng trăm người.

Aaron biết Gui Gui yêu mình. Ngay từ lần đầu tiên khi gặp cô, ánh mắt cô nhìn anh anh cảm nhận được. Nhưng anh không cần tình yêu đó. Tình yêu là một thứ xa xỉ mà anh không hề cần đến nó. Hậu cung hàng trăm người, thử hỏi tại sao anh chưa từng yêu? Vì thứ tình cảm đó chẳng qua là phù du. Anh biết hậu cung của anh chẳng bao giờ yêu anh, chỉ là vì quyền lực mà thôi. Nhưng anh không quan tâm. Anh không muốn và cũng chẳng cần một người yêu mình thực sự. Cũng chẳng cần một người quá có tài. Hậu cung của anh toàn một lũ ngu dốt tranh quyền đoạt vị cũng như vì một người mà không thèm để ý đến họ. Ngu xuẩn!

Nhưng Aaron chẳng bao giờ biết rằng anh đã đưa về mình một mối hiểm họa. Bên dưới vẻ đẹp và sự yếu đuối bề ngoài, Gui Gui là một cô gái rất thông minh và có tài. Chỉ là từ nhỏ sức khỏe cô đã không tốt nên cô hơi yếu ớt và hay ốm. Từ sau khi lấy Gui Gui về, Aaron phát hiện ra anh không còn phải đau đầu vì chuyện hậu cung. Mọi chuyện đều được cô xử lý ổn thỏa. Nhưng anh không muốn vậy. Anh không muốn nữ nhân của mình quá thông minh. Anh lập một vị quý phi để kiềm chế bớt sự “ngang ngược” của Gui Gui. Được sự chống lưng của vị Yu quý phi kia, các phi tử bắt đầu chống đối Gui Gui một cách rõ ràng.

Không hiểu sao, Aaron vẫn dần bị thu hút bởi Gui Gui, bắt đầu chú ý tới cô hơn. Vì vẻ đẹp, vì những câu nói đơn thuần nhưng đầy ẩn ý thể hiện sự hiểu biết vô hạn trong khi giúp anh cùng lo việc chính sự, vì sự hồn nhiên của cô khi dạo chơi trong vườn thượng uyển. Lòng anh ngày càng nghiêng về phía Gui Gui và hầu như chỉ nghĩ tới một mình cô. Điều này đương nhiên khiến cho các phi tử khác ngày càng ganh ghét Gui Gui. Lúc đầu Aaron không để tâm. Nhưng dần dần sự việc đám phi tử đó làm ngày càng quá đáng, nhất là khi Gui Gui bị nguy hiểm đến tính mạng.

Khắp hoàng cung lan truyền tin đồn là hoàng hậu ngoại tình với Yu tướng quân. Gui Gui trước giờ với việc triều đình cũng có biết, và có đôi khi có gặp các vị đại thần để bàn việc. Nhưng Yu tướng quân có họ hàng với Yu quý phi nên Aaron cũng biết Gui Gui không tiếp xúc với hắn nhiều. Nhưng lửa gần rơm lâu ngày cũng bén. Nghe lời đồn ra vào nhiều, anh cũng không thể bỏ ngoài tai. Thật không ngờ, một lần đến thăm cung của Gui Gui trong lúc Gui Gui đang tắm, anh lại phát hiện ra cô và Yu tướng quân trong tình trạng quần áo xộc xệch dưới dục trì. Anh giận dữ vô cùng, xử tử Yu tướng quân lập tức và giam Gui Gui vào đại lao. Dù không nhẫn tâm giết cô nhưng không xử phạt cô anh không thể trừ bỏ được bóng ma trong lòng. Ở trong đại lao, anh sai người dùng cực hình tra khảo. Tuy anh không muốn như vậy nhưng bị thái hậu bắt ép anh không thể làm khác. Nhưng cô thà chết cũng không chịu nhận tội. Aaron bận rộn xử lý công vụ và dẹp yên vụ của cô đến mức không hề hay biết bệnh cũ của cô vì ở trong đại lao ẩm thấp lạnh lẽo và chịu cực hình nên tái phát khiến sức khỏe cô ngày càng suy yếu.

Có lẽ anh sẽ mãi hiểu lầm hoàng hậu của mình cho đến một lần anh đi ngang qua vườn thượng uyển, nơi mọi khi Gui Gui thường vui đùa và nghe thấy mọi chuyện đều do Yu quý phi bày ra, khiến cho Gui phạm phải tử tội, để loại bỏ địch thủ trước mắt này. Giận dữ, Aaron cho người bắt giam Yu quý phi và các phi tử đồng phạm vào đại lao chờ định tội. Bản thân anh thì xuống địa lao giành riêng cho Gui Gui để đón cô về. Đã lâu không đến do không nỡ nhìn cô đau đớn, anh hốt hoảng khi nhìn thấy Gui Gui suy yếu hẳn. Đến cất dây trói cho cô mà thân hình cô mềm nhũn đổ gục xuống không chút sức sống. Gọi mãi không thấy cô tỉnh lại, anh sợ hãi bỗng cô về thăm cung và truyền thái y đến xem.

Thái y cho biết do hoàng hậu bị bệnh từ nhỏ khó chữa, thể lực vốn yếu ớt, lại bị nhốt trong địa lao nên đã nhiễm phong hàn nghiêm trọng. Càng như sét đánh ngang tai, họ cho Aaron biết Gui Gui đang mang trong mình long thai. Nếu không phải cô kiên cường cố sống và bào thai cũng có sức sống mãnh liệt thì có lẽ không chỉ cái thai mà cả cô cũng gặp nguy hiểm. Nhưng hiện tại cũng không có phương thuốc gì chạy chữa được khi mà Gui Gui không có ý chí tỉnh lại.

Aaron hiểu rõ. Cô không muốn tỉnh lại là do đã mất lòng tin ở anh, không còn muốn tỉnh lại để đối diện với con người đã gây cho cô nhiều đau khổ đến vậy. Nhưng anh không thể để mất cô. Cho dân cáo thị tìm danh y, chỉ cho đến khi có một vị tự xưng là thần y đến, ông ta mới cho anh biết được cách giả chết để buộc Gui Gui phải tỉnh lại. Quả nhiên cách đó đã có tác dụng. Trong hôn mê, nghe được rằng Aaron gặp nguy hiểm đến tính mạng, Gui Gui lập tức tỉnh lại tìm anh. Cũng may anh đã đỡ được cô. Hai người cùng bật khóc, cùng giải tỏa những khúc mắc và hiểu lầm.

Sau sự việc đó, Aaron phế bỏ toàn bộ hậu cung, cùng hoàng hậu của mình sống một cuộc sống bình yên, hạnh phúc Chuyện cổ tích có thật giữa vị vua và hoàng hậu của vương quốc họ đã lưu truyền muôn thuở

Cho đến một ngày, đột nhiên có những sứ giả đến tìm họ, nói rõ sứ mệnh, họ trở lại thành thiên sứ và ác quỷ. Nhìn nhau đau đớn, cuối cùng họ vẫn chẳng thể có được hạnh phúc khi phải trở về hai đầu chiến tuyến. Trận chiến giữa thiên sứ và ác quỷ lần này là chiến tranh tổng lực, long trời lở đất. Đột nhiên đại sa tăng phát điên và giết tất cả, bất kể thiên sứ và ác quỷ cản đường mình. Khi hắn ta lao đến tấn công Gui Gui, lại vẫn như kiếp trước, Yalun đã lao đến đỡ cho Gui Gui. Vận toàn bộ sức mạnh, Yalun đánh bại đại sa tăng. Nhưng bản thân anh cũng không thể tự cứu mình. Nằm trong vòng tay của Gui Gui, lại một lần nữa, họ mãi không thể thuộc về nhau

“Anh lại để em phải khóc rồi” – Yalun cố mỉm cười đưa tay lên lau nước mắt cho Gui Gui

“Tại sao anh phải làm vậy? Anh biết em sẽ không thể sống được khi không có anh mà”

“Đừng nói vậy. Anh cũng đã nói rồi. Tình yêu là hi sinh mọi thứ vì người mình yêu. Cứu được em anh đã mãn nguyện rồi. Nếu có kiếp sau, anh nhất định sẽ tiếp tục yêu em”

“Anh đừng nói vậy mà. Anh sẽ không xảy ra chuyện gì đâu”

“Anh xin lỗi...” – giọng Aaron trầm xuống. Lúc này giữa bên Thiên sứ và ác quỷ vẫn đang náo loạn – “Em có thể, dùng sức mạnh của mình, để phong ấn họ lần nữa hay không? Để chúng ta có được sự khởi đầu mới ở kiếp sau?”

“Được. Để em”

Gui Gui buông Aaron ra, dùng phép gọi ra chiếc gậy thời gian. Một lần nữa, cô quét nó xuống, phong ấn tất cả. Lần này, cô phong ấn ác quỷ lâu hơn để tạm thời tránh được căn nguyên tội ác cho những người phạm trần vô tội ở kiếp sau

Xong công việc của mình, cô quay lại với Aaron. Nhưng lúc này anh đã ra đi, ra đi trong bình yên, trên môi còn nở một nụ cười hạnh phúc. Anh bảo cô đi là không muốn để cô đau lòng khi thấy anh ra đi. Ôm lấy anh, Gui Gui khóc trong im lặng. Cô dùng sức mạnh phong ấn chính bản thân mình. Trước khi chìm vào vô thức, cô hi vọng kiếp sau họ sẽ không phải gặp lại nhau, không phải yêu nhau lần nữa...

6. Chương 6: Chap 6

Năm năm trôi qua, thế giới đang yên bình trở nên loạn lạc. Thiên tai xảy ra khắp nơi. Nhất là ở Đài Loan. Tại đây xuất hiện một cơn lốc xoáy như muốn nuốt chửng toàn bộ các thứ xung quanh. Các nhà khoa học không thể lý giải nổi hiện tượng này. Chính phủ kêu gọi người dân sơ tán khỏi trung tâm vòng xoáy đó. Aaron cũng nằm trong số đó. Nhưng khi đi đến dải băng cách li, anh chợt đứng lại trong khi mọi người xung quanh cứ giục chạy đi. Anh nhìn lại toàn thành phố. Đường như có gì đó ngăn cản anh chạy đi. Có gì đó kêu gọi anh, thúc giục anh trở lại đó. Trước sự ngạc nhiên của những người khác, anh chạy trở về trung tâm thành phố. Nhưng rồi họ cũng kệ. Thối đời là vậy. Khi có chuyện họ bỏ mặc sống chết của nhau mà chạy lấy thân.

Aaron cau mày khi nhìn thấy những màn khói đen hắc ám bao phủ toàn thành phố. Người thường nhìn vào chỉ thấy một cơn lốc xoáy. Dù Aaron vốn không phải người thường, nhưng anh cũng chỉ nhìn được chứ không thể lý giải được nguyên do tại sao. Tuy vậy, giữa màn khói đó, Aaron vẫn có thể nhận thấy một ánh hào quang phát ra và chạy về phía đó. Đất sụp đổ dưới chân như muốn nuốt chửng lấy anh, ngăn cản anh đến nơi đó. Chẳng ngờ dường như có một lực lượng đang chống lại, đất đá vốn dĩ biến động dưới chân Aaron bị hất văng ngược lại phía sau. Anh an toàn đến nơi phát ra hào quang. Là một trường học. Anh có cảm giác bị thu hút tới một khu hình như là kí túc, đến một căn phòng, giường trên có một chiếc máy tính. Anh trèo lên đó. không hiểu tại sao nơi này đối với anh thân thuộc lạ kỳ.

Mở máy tính lên, Aaron phát hiện ra một file bí mật trong máy tính. File này là gì? Tại sao nó ở trong máy tính của anh mà anh không nhớ được pass của nó? Tại sao trong lòng anh có chút nhói đau khi nhìn thấy nó? Nhắm mắt lại dưỡng thần, đặt tay lên bàn phím, tay anh như có ma lực, tự di chuyển đánh pass. Ấn enter, đã mở được thật. Anh giật mình. Pass đó là Guilun. Tại sao anh lại biết pass của file này? Cụm từ này có ý nghĩa gì? Tại sao trong vô thức anh lại đánh ra được pass đó? Tại sao trong vô thức lòng anh lại thất lại?

Từ trên thiên đình, tổng thiên sứ và Gui Gui đã nhìn thấy cảnh đó. Cũng chính tổng thiên sứ và Gui Gui dùng sức mạnh để bảo vệ anh, tránh cho anh bị tổn hại. Mà cũng chính do ngôi trường đó là trung tâm sức mạnh, là một vị trí quan trọng. Chỉ sợ nó sẽ đánh thức sức mạnh bên trong Aaron

“Ngài Michael. Vậy là sao? Không phải ngài đã xóa trí nhớ của anh ấy sao?”

“Cái chúng ta xóa được chỉ là ký ức của cậu ấy, không xóa được tình yêu của cậu ấy giành cho cô” – tổng thiên sứ Michael thở dài nhìn xuống. Gui Gui cũng nhìn theo mà lòng chua xót. Dù có xóa ký ức của anh, trong vô thức, tình yêu của hai người vẫn ám ảnh anh. Đó là điều cô sợ nhất. Tình yêu của họ chẳng giúp gì được cho nhau, chỉ đem lại khổ đau và bất hạnh. Ba kiếp, đã ba kiếp rồi. Kết cục của họ vẫn là cay đắng và chết chóc. Cô không muốn như vậy. Đưa tay lên định dừng thời gian lại xóa đi cái file đó. Nhưng tổng thiên sứ phát tay ngăn cô lại:

“Đừng làm vậy. Cái gì đến cũng sẽ phải đến. Trận chiến sắp tới chúng ta thực sự cần sự giúp đỡ của cậu ấy. Hơn nữa đây là trung tâm của ‘trái tim’. Sức mạnh của cô không chắc có tác dụng gì. Thậm chí có thể phản ngược lại. Không chỉ nguy hiểm cho cô mà cậu ấy ngồi ngay ở đó cũng không tránh khỏi”

Nghe vậy Gui Gui vội thu tay về. Cô biết tầm quan trọng của sự việc lần này nhưng cô thực sự không muốn Aaron tham gia vào đó nữa.

“Cô nên nhớ trong lúc này không nên liều mạng. Cô là nhân tố quan trọng để thức tỉnh trái tim. Còn cậu ấy là ‘vỏ bọc’ tốt nhất được lựa chọn ra để chứa ‘trái tim’. Cả hai người sinh ra đã được giao sứ mệnh này. Cô còn muốn che chở cậu ta đến bao giờ? Kẻ thù đã tìm đến nơi rồi”

Gui Gui gật đầu với tổng thiên sứ. Việc duy nhất bây giờ là chờ đợi phản ứng của Aaron.

Mở file đó ra, thấy được những gì bên trong, kí ức ủa về trong Aaron. Mọi thứ, chuyện tình của anh và Gui Gui, sứ mệnh của hai người, những trận chiến kéo dài liên tục, những nỗi đau khi mất đi những người bạn chiến đấu, nỗi đau khi mất đi Gui Gui, mọi thứ hòa quyện lại. Bất giác, anh rơi nước mắt. Những giọt nước mắt rơi xuống rồi ngưng đọng lại giữa không gian. Rồi chúng phát ra hào quang. Ánh hào quang đó sáng dần, sáng đến chói mắt khiến tổng thiên sứ và Gui Gui không nhìn thấy gì. Rồi đột nhiên căn phòng phát nổ, kéo theo cả một vùng rộng xung quanh phát nổ. Gui Gui hết sức lo lắng, vội lao xuống. Tổng thiên sứ chỉ đứng đó sững sờ:

“Chẳng lẽ đã đến lúc sao? Không thể. Thời gian không đúng. Còn quá sớm. Không lẽ ‘trái tim’ đã thức tỉnh? Không thể nào”

Gui Gui chưa kịp xuống đến nơi thì làn khói dần tan đi. Xung quanh trống trơn không hề có thứ gì còn tồn tại. Ở giữa là một làn khói bao quanh. Rồi dần dần làn khói tan đi hết, để lộ trước tiên là một đôi cánh trắng muốt. Một thiên thần. Vậy là, Aaron đã thức tỉnh. Nếu Michael là tổng thiên sứ với 3 đôi cánh, thì Aaron cũng là cấp bậc rất cao, cũng là một thượng đẳng thiên sứ. Đôi cánh của thiên sứ cũng chia làm nhiều loại. Thiên sứ càng mạnh, và càng hoàn thiện bao nhiêu đôi cánh càng lấp lánh và to lớn, hùng vĩ bấy nhiêu. Màu của đôi cánh cũng thể hiện tính tình của một thiên sứ. Dù là thiên sứ, họ cũng vẫn có sự tiếp xúc với người trần, vẫn bị vấy bẩn. Một khi có chút suy nghĩ đen tối, đôi cánh họ sẽ bị sạm màu đi chút. Nhưng thiên sứ cũng có nguyên tắc của họ. Chỉ cần quá năm lần, họ sẽ bị tước quyền thiên sứ. Tuy nhiên, Aaron là một trong số rất ít những thiên sứ giữ được đôi cánh thuần trắng, thường chỉ gặp ở những thiên sứ cấp cao. Trên đầu anh là một chiếc vòng hào quang. Sững sờ một chút, Gui Gui và tổng thiên sứ đáp xuống cạnh anh.

“Cuối cùng cậu cũng thức tỉnh rồi”

Aaron chỉ gật đầu. Từ đầu đến cuối anh không nhìn Gui Gui lấy một cái. Lòng Gui Gui se thắt lại. Nhưng vậy cũng tốt, có thể anh chưa nhớ ra.

Đột nhiên mặt đất rung chuyển dữ dội.

“Hồng rồi. Không lẽ trái tim Hikaru đã thức tỉnh? Không được. Chúng ta còn chưa chuẩn bị xong” – Tổng thiên sứ hoảng hốt nói

Gui Gui cũng cuống lên. Trong khi đó Aaron vẫn bình tĩnh. Anh điềm nhiên đưa tay lên niệm thần chú. Mặt đất lại bình ổn lại như không có gì xảy ra

“Thần chú phong ấn?” – Tổng thiên sứ ngạc nhiên hỏi

“Đúng vậy. Đừng nhìn tôi như vậy. Dù sao tôi cũng là một thượng đẳng thiên sứ. Kế hoạch tới đâu rồi?” – Aaron lạnh lùng nói, vẫn là phong cách của thiên sứ thượng đẳng 1000 năm trước.

“Sự thức tỉnh của cậu và trái tim đã đánh động đi rồi. Các thiên sứ khác sẽ sớm tập trung thôi”

Tổng thiên sứ nói mà thâm đồ mồ hôi. Dù có là thượng đẳng thiên sứ hay các thiên sứ bình thường thì khi mới thức tỉnh họ cũng chưa nhớ nổi. Hơn nữa thần chú này thậm chí cách đây 10000 năm cũng là do tứ trụ, bốn thượng đẳng thiên sứ lớn cùng thực hiện mới có thể phong ấn được trái tim. Aaron như một quả bom nguy hiểm. Có thể cậu ta mạnh nhưng lại không thể hiện tình cảm rõ ràng, không ai biết cậu ta nghĩ gì. Những người càng mạnh càng đe dọa đến đại sự. Vì dù có là thiên sứ hay ác quỷ, họ vẫn có tham vọng.

“Được rồi. Chuyện còn lại cậu hỏi Gui Gui nhé. Tôi phải đi trước đây”

Tổng thiên sứ lập tức đánh bài chuẩn vì không chịu được hàn khí bức người xung quanh Aaron. Có trời mới biết cậu ta mà tức giận thì sẽ làm ra chuyện đáng sợ thế nào. Tốt nhất là để lại cho hai đương sự giải quyết. Ông ta ra dấu cầu nguyện và chúc bình an cho Gui Gui đang khua chân múa tay loạn xạ đằng sau khi thấy mình bị bán đứng. Tổng thiên sứ chưa đi khuất Aaron đã từ tốn quay lại đối mặt với Gui Gui. Gui Gui lập tức buông tay ớn lạnh cả người

“Theo anh”

Nói rồi Aaron cười mây bay đi đâu đó. Gui Gui lập tức đuổi theo. Từ nhân gian lên tới thiên đình. Đến đỉnh núi Song Sinh, Gui Gui dừng sờ. Thì ra anh còn nhớ nơi này. Dừng lại trên đỉnh núi, một bên là vực sâu thăm thẳm, Aaron lên tiếng:

“Em còn nhớ ở nơi này chúng ta từng hứa gì với nhau chứ?” – Anh chậm rãi nói từng từ

“Em...Em không nhớ” – Gui Gui ấp úng, cô đã không cầm nổi nước mắt khi trở lại nơi 2 người tỏ tình cách đây 2000 năm. Cô và anh đã hứa sẽ luôn bên nhau bất luận xảy ra chuyện gì.

“Em nói dối!”

Anh giận dữ quát lên và quay lại. Anh rất giận. Lúc nào cô cũng biến anh thành thằng ngốc. Lần nào cũng nguyện ý hi sinh vì anh. Rõ ràng là lỗi của anh nhưng cô không hề oán trách, lại còn muốn xóa kí ức của anh. Cô cho là cô có quyền đó sao? Cô coi thường tình yêu của anh đối với cô vậy sao? Quay lại, nhìn thấy nước mắt rơi không kiềm chế trên gương mặt cô, lòng anh đau nhói. Cơn giận của anh biến mất không chút dấu vết

“Chết tiệt” – Chửi thề một tiếng, anh ôm cô vào lòng. Anh hiểu chứ, quyết định như vậy đâu phải chỉ có anh đau? Cả cô chắc chắn cũng rất đau đớn

“Đừng khóc nữa”

“Anh không hiểu đâu. Tại sao anh không chịu hiểu chứ? Anh có biết em đau khổ thế nào không? Tại sao anh cứ cố chấp như vậy? Yêu em anh đã phải hi sinh bao nhiêu rồi! Chúng ta vốn dĩ thuộc về hai thế giới khác nhau anh có hiểu không? Nếu có kiếp sau, em thà đừng yêu anh còn hơn”

“Em nói gì?” – Aaron giận dữ nắm bờ vai cô để cô đối diện với anh – “Anh không cho phép em nói vậy. Chẳng lẽ em không có lòng tin ở tình yêu của chúng ta? Anh hứa với em dù có bao nhiêu chông gai cũng sẽ luôn ở bên em, dù có trải qua bao nhiêu kiếp vẫn sẽ nắm tay em vượt qua tất cả”

Gui Gui mỉm cười mãn nguyện ngả đầu lên vai Aaron để anh ôm vào lòng. Nhưng trong nụ cười đó có chút cay đắng, do khuất mặt nên Aaron không nhận thấy. Chỉ cần vậy thôi là đủ rồi. Chỉ cần có lời hứa của anh, cô cũng không còn luyến tiếc gì nữa.

7. Chương 7: Chap 7

Gặp mặt chẳng được bao lâu, họ đã sắp phải bước vào cuộc chiến chính thức với lũ người Kheos gian ác. Nhưng việc đầu tiên là phải thức tỉnh trái tim Hikaru. Để làm được việc này thì phải hi sinh mạng sống

của Gui Gui. Chẳng phải vô duyên vô cớ lần nào Gui Gui cũng biến thành mục tiêu đũa giết. Nếu một thiên sứ hoàn hảo là vỏ bọc tốt nhất cho trái tim thì ngược lại, để thức tỉnh trái tim cần có một sức mạnh tương tự bất kể là bên thiên sứ hay ác quỷ. Nhưng trong trận chiến 1000 năm trước, sức mạnh của Gui Gui đã phong ấn toàn bộ các ác quỷ và một số thiên sứ mạnh vì sự xung đột. Kiếp này chỉ còn có Gui Gui là thích hợp nhất đánh thức trái tim. Chuyện này tất nhiên không thể cho Aaron biết. Đến ngày quyết định, tất cả các thiên sứ cùng lao vào trận chiến không cân sức với người ngoài tinh cầu Kheos. Bắt buộc tổng thiên sứ phải đánh thức trái tim Hikaru.

“Aaron, Gui Gui. Lực lượng của chúng ta không thể đủ để thắng trận này. Chúng ta cần đánh thức nó”

“Tôi hiểu. Nhưng chẳng phải suốt ba kiếp này chúng ta vẫn không thể tìm được cách đánh thức nó sao?” – Khắp người đầy vết thương nhưng Aaron vẫn kiên cường chống lại, bình tĩnh đáp lời Tổng thiên sứ. Những luồng năng lượng xẹt qua xẹt lại gây long trời lở đất. Cũng do các thiên sứ đã sử dụng một phần sức mạnh cô lập vùng chiến sự không để ảnh hưởng đến các khu vực xung quanh, họ cũng yếu đi phần nào, không đủ sức chiến đấu với địch nhân.

“Không phải không có cách. Chỉ là chưa làm được. Gui Gui” – Tổng thiên sứ nhắc khẽ nhắc

Gui Gui lúc này cũng đang chiến đấu mất lập tức trở nên sắc bén, gập đầu. Cô quay lại nhìn Aaron với ánh mắt tha thiết khiến anh hết sức khó hiểu. Lòng đột nhiên thấy đau nhói. Chợt Gui Gui bay về phía trung tâm ngôi trường, nơi chứa đựng trái tim. Dù không hiểu rõ nhưng Aaron dấy lên sự lo lắng. Người Gui Gui chợt sáng rực. Sức mạnh tỏa ra kinh người và không ngừng tăng lên. Lũ người Kheos nhận ra điều đó muốn tấn công nhưng bị các thiên sứ cản lại. Aaron cũng nhận ra điều gì đang xảy ra. Gui Gui đang làm gì vậy chứ? Đốt cháy sinh mệnh để có được sức mạnh tối cao? Đối với bất cứ thiên sứ hay ác quỷ nào sử dụng cách này đều phải xác định thân xác bị thiêu rụi, linh hồn cũng tan biến, không thể nào hồi sinh chuyển kiếp. Cuối cùng anh cũng đã hiểu lý do Gui Gui nhìn mình trước khi lao xuống. Bỏ dở trận chiến, anh cũng lao xuống ngăn cản cô lại. Không kịp rồi. Sức mạnh của Gui Gui đã lớn đến mức tạo ra vách ngăn không cho ai tiếp cận. Gui Gui hướng đến Aaron mỉm cười

“Xin lỗi. Em biết không nên làm vậy. Nhưng đây là cách duy nhất. Nếu một trong hai ta phải hi sinh, em thà người đó là em. Còn anh sẽ là người tiếp tục gánh vác sứ mệnh. Xin hãy quên em đi. Chúng ta sinh ra đã thuộc về hai thế giới khác nhau. Được anh yêu thương em đã mãn nguyện lắm rồi. Chúc anh luôn hạnh phúc. Vĩnh biệt”

Gui Gui mỉm cười rồi linh hồn cô cũng tan biến dần. Sức mạnh quanh cô cũng dần biến mất. Aaron từng sờ đứng đó nhìn theo người con gái mình yêu thương nhất biến mất. Ngay khi sức mạnh còn sót lại tan biến mất, từ dưới lòng đất bay lên một trái tim tỏa sáng. Ánh sáng của nó khiến cả hai bên giao chiến ngừng lại. Thì ra đây là thứ sức mạnh khiến bao người khao khát có được. Thì ra nó lại đơn thuần đến vậy. Ấm áp, hoàn mỹ, khiến ai cũng khao khát có được. Cả lũ người Kheos và một số lượng không nhỏ thiên sứ đều không tránh khỏi lòng tham đó. Họ cùng chạy đến đó muốn nắm bắt trái tim. Hết người này đến người khác thử. Họ chưa kịp chạm tay vào thì trái tim lập tức biến thành màu đen, rồi màu đen đó tỏa ra những luồng sức mạnh cực đại phóng ra. Trái tim rất dễ bị vậy bản. Nếu có một tư tưởng xấu cũng đủ khiến nó vậy bản, hướng hồ là cả một bề lũ độc ác. Những luồng sức mạnh đó hề chạm vào ai người đó liền bị thiêu rụi. Ngoài Aaron dù đứng gần nhưng không sao thì chỉ có các thiên sứ khác không có lòng tham, ở ngoài tầm nên không bị tấn công. Nhưng những luồng sức mạnh đó ngày càng tăng lên, tạo thành một cơn bão ngày càng lớn dần, đe dọa cuốn mọi thứ vào đó.

“Aaron. Cậu mau tiến đến tiếp nhận nó thử xem”

Tổng thiên sứ lo lắng gọi Aaron. Lúc này anh như người mất hồn. Sự đau thương tỏa ra từ anh khiến tổng thiên sứ không khỏi lo lắng việc không thành. Để tiếp nhận trái tim phải có một tâm hồn thuần khiết, không vướng bận gì. Có thể nói cần phải như một tờ giấy trắng. Nhưng trong lòng Aaron lúc này lại hỗn độn cả giận dữ và đau thương. Thậm chí còn có chiều hướng tệ hại hơn. Đó là khi các thiên sứ giết mình phát hiện ra đôi cánh thuần trắng của Aaron đang dần biến thành màu đen. Đôi cánh anh lúc này giống y hệt đôi cánh của Gui Gui. Điều này là sao đây? Chẳng lẽ trước cái chết của Gui Gui, Aaron đã cảm hận đến mức trở nên độc ác trong một thời gian ngắn vậy sao? Vậy lúc này Aaron không thể tiếp nhận trái tim. Nhưng nếu trái tim ngoài tầm kiểm soát thì sẽ gây ra sự hủy diệt đáng sợ nhất từ trước đến nay.

“Đừng Aaron”

Tổng thiên sứ kêu lên khi thấy Aaron bước tới gần trái tim. Nhưng không kịp nữa. Aaron lúc này không thể nghe thấy ai, không thể cảm nhận được gì. Trái tim anh trống rỗng. Đôi cánh anh biến thành màu đen không phải do anh cảm hận thế giới này hay bất cứ ai, chỉ đơn thuần là linh hồn và ý chí của Gui Gui đã hòa làm một với anh. Vì dù đã ra đi, cô vẫn luôn muốn ở bên bảo vệ anh. Giờ anh là một thiên sứ với đôi cánh ác quỷ. Liệu có thể tiếp nhận trái tim Hikaru hay không?

Trước sự lo lắng và hồi hộp của các thiên sứ, và thậm chí cả những tên Kheos còn lại (những tên già đời hiểu rõ chuyện không tham lam giành trái tim nhưng vẫn ở đó ngư ông đắc lợi), trái tim cũng đang tiến lại gần Aaron. Cứ như nó đang bị kêu gọi, bị hút lại. Khi trái tim đến được với Aaron, anh đưa tay lên đỡ lấy nó. Những luồng ánh sáng trắng bắt đầu tỏa ra tạo nên sự đối lập với cơn bão đen. Ánh sáng trắng chói lòa khiến mọi người không nhìn thấy gì. Đến khi ánh sáng đó biến mất mọi người lại thấy Aaron đứng đó, giữ trái tim trong lòng, lúc này đã chuyển sang màu trắng thuần khiết như nó vốn có. Tổng thiên sứ thở phào nhẹ nhõm. Quả nhiên đã không chọn lầm người. Aaron là người xứng đáng nhất và cũng là người duy nhất có khả năng điều khiển trái tim. Sự hoàn hảo trong tâm hồn Aaron đã thanh tẩy được trái tim. Nhưng chưa phải chấm dứt hẳn. Còn những tên Kheos rình rập, và chính bản thân Aaron cũng bất ổn về tâm lý.

Bè lũ Kheos nhìn thấy trái tim đã được áp chế, lòng tham lại trỗi dậy. Chúng xông tới tấn công Aaron trong khi anh vẫn còn chìm đắm vào những xúc cảm riêng. Ôm trọn trái tim Hikaru vào lòng. Đây là vật mà Gui Gui đã dùng cả tính mạng để có được. Anh nhất định không giao nó cho ai. Ánh mắt sắc lạnh khi thấy bè lũ Kheos đến gần, anh vận chút sức mạnh vào trái tim, rồi đưa tay triệt hạ những tên kia. Lũ còn lại lùi lại khi thấy đồng bọn mình bị hạ sát. Aaron tiếp tục truyền sức mạnh vào trái tim. Chợt trái tim tỏa sáng. Như cảm nhận được tấm lòng của Aaron, trái tim trao trả lại một viên đá hình mặt trăng. Aaron biết, đây là bản thể của Gui Gui. Bất kể thiên sứ hay ác quỷ đều có một vật hiện thân. Mất nó chỉ có con đường chết. Nhưng cũng cay đắng thay, đây là di vật duy nhất Gui Gui để lại khi ra đi. Nhìn vào nó, Aaron rơi nước mắt khi kí ức của họ qua suốt các kiếp hiện ra. Từ khi là các vị thần, đến khi trở thành thiên sứ và ác quỷ, rồi ở kiếp người. Giọt nước mắt của Aaron phát sáng. Aaron đang có một sự biến đổi mà ai cũng nhận ra. Trang phục anh không còn là trang phục của một thiên sứ, mà là trang phục của một vị thần. Nhưng cũng rất lạ, trang phục đó không giống với bất kỳ một vị thần nào trước đây. Nó đơn giản nhưng lại toát lên sức mạnh, khí phách phi thường. Đôi cánh của thiên sứ vốn mềm mại, trông có vẻ vô hại nhưng giờ từng đường nét đôi cánh trở nên sắc nét. Trái tim cũng thay đổi hình dạng, biến thành một cây quyền trượng trong tay anh.

“Aaron. Chẳng lẽ cậu...” – Tổng thiên sứ ngỡ ngơ nhận ra gì đó. Ông rụt rè lên tiếng. Thì ra đây mới chính là thân phận thật sự của Aaron. So với cậu ấy ông chỉ là một vị thần nhỏ bé.

“Đúng vậy” – Aaron lạnh lùng lên tiếng. Tiếng nói trầm hẳn, sang sảng, vang vọng khiến bất cứ ai cũng phải e ngại, thể hiện quyền uy của một vị thần tối thượng – “Hắn ngài đã nhận ra. Ta là thần Sáng tạo. Có thể nói vạn vật trên Trái đất này là do ta tạo ra. Thần vũ trụ sáng tạo ra muôn loài đã giao ột số vị thần có sức mạnh đặc biệt để cùng cai quản. Ta là một trong số những vị thần đó”

Tổng thiên sứ vội vã quỳ xuống kéo theo các thiên sứ khác

“Đứng lên đi. Không cần phải vậy. Sứ mệnh của ta là xuống giúp mọi người diệt trừ cái ác, bảo vệ trái đất. Từ khi trái đất sinh ra vốn dĩ nó là một mảnh đất yên bình. Qua thời gian chiến tranh, rồi lại công nghệ phát triển, nó ngày càng lớn mạnh, cũng ngày càng thu hút những địch nhân ngoài tinh cầu hay thậm chí giữa các vị thần muốn nắm quyền lực. Vốn ta đã ngủ yên được một thời gian dài, chỉ bảo vệ trái đất dưới danh nghĩa một thiên sứ. Nhưng trận chiến lần này đã đánh thức ta. Trái tim Hikaru là vật hộ thân của ta. Khi đến trái đất ta đã phong ấn nó lại. Nhưng lần này xem ra phải dùng đến nó rồi” – Aaron hơi mân mê cây quyền trượng trong tay

“Không cần biết người là ai. Không hạ được người bọn ta không thể chiếm được trái đất. Các anh em xông lên!” – Tên thủ lĩnh Kheos vẫn không chịu buông tay liên xúi đồng bọn cùng xông vào.

Mỉm cười khinh thường, Aaron nhẹ giáng quyền trượng xuống. Chỉ một đòn đơn giản mà sức mạnh phát ra thật kinh người. Toàn bộ bè lũ Kheos còn lại đều bị thiêu rụi dưới sức mạnh đó. Từ nơi bọn chúng chết, có một mầm xanh nhỏ bé vươn lên, tỏa sáng nhẹ. Aaron bước tới nâng niu mầm sống đó.

“Đó là...”

“Đúng vậy. Chắc ông đã đoán được rồi. Ta là thần sáng tạo. Sức mạnh của ta mang cả hai tính chất hủy diệt và hồi sinh. Ta có thể tiêu diệt bọn chúng, nhưng cũng có thể lưu giữ cho chúng chút sự sống”

“Tại sao? Bọn chúng rất độc ác mà?”

“Ông là một tổng thiên sứ, cần phải hiểu được sự sống là rất quan trọng. Không một sinh vật nào đã sinh ra mà lại không có quyền sống. Hãy cho họ làm lại từ đầu. Ta giao ngài nhiệm vụ giám sát hành tinh Kheos này” – Aaron dùng sức mạnh đẩy mầm sống đó trở về hành tinh Kheos. Một sự sống mới lại vươn lên.

“Vậy còn ngài...” – Tổng thiên sứ ngập ngừng khi thấy Aaron đang lấy ra viên đá hình mặt trăng, bản thể của Gui Gui

Aaron không nói gì, chỉ vận sức mạnh vào đó. Ánh sáng dần tỏa ra. Thân xác Gui Gui lại xuất hiện, rồi dần có dấu hiệu của sự sống, Aaron ôm Gui Gui vào lòng, cô bắt đầu thở nhẹ nhẹ.

“Tôi biết tôi không có quyền khuyên ngài. Nhưng định mệnh của Gui Gui là phải hi sinh vì sự thức tỉnh của ngài. Ngài làm thế này là đi ngược lại ý trời. Số kiếp đã định hai người không thể đến với nhau, dù luân hồi chuyển kiếp, hai người vẫn sẽ mãi phải trả nợ cho nhau, vĩnh viễn không có được hạnh phúc”

“Ta hiểu, dù cho ta là thần cũng chẳng thể thay đổi được vận mệnh. Ta là thần sáng tạo. Gui Gui là thần thời gian. Nếu thần sáng tạo ra mọi thứ thì thời gian lại là thứ thử thách và lưu giữ mọi thứ. Chính vì vậy chúng ta luôn thu hút lẫn nhau. Chỉ là chúng ta có duyên mà không có phận. Nhưng con người chỉ cần nỗ lực là có thể thay đổi vận mệnh của chính mình. Dù phải chịu khổ đến đâu, ta vẫn sẽ nỗ lực. Đừng nói là ba kiếp, có là ba ngàn kiếp, ta vẫn sẽ đợi cho đến khi duyên nợ kết thúc để có được hạnh phúc thực sự. Vì tình yêu là thứ sức mạnh phi thường chiến thắng mọi thứ. Tình yêu đem đến hạnh phúc và sự sống muôn loài”

Aaron nói rồi bế Gui Gui quay lưng biến mất trong ánh sáng chói lòa. Vạn vật xung quanh đang biến đổi, sự sống đang trở lại với mảnh đất mà vừa rồi khi giao chiến nó đã trở thành vùng đất chết.

Trên một ngọn đồi đầy hoa thơm và cảnh sắc muôn màu, Gui Gui đang thả mình trong lòng Aaron. Không còn những cuộc tranh đấu giành quyền lực, không còn thiên sứ, không còn ác quỷ, không còn những kẻ thù đáng sợ. Giờ họ chỉ còn tình yêu trong sáng, không còn lời nguyên truyền kiếp. Gui Gui lên tiếng:

“Lunnie, anh nghĩ sao về cuộc sống hiện?”

“Vậy em nghĩ thế nào?” – Aaron mỉm cười sủng nịnh hỏi

“Rất buồn chán nha. Em không thích yên tĩnh thế này đâu”

“Vậy sao? Vậy em muốn lại chiến tranh như ngày xưa hả?”

“Uhm...Em không biết đâu. Như vậy mệt mỏi lắm. Mà giờ thì lấy đâu ra những kẻ tà ác như vậy chứ? Chẳng phải anh đã tiêu diệt hết bọn chúng rồi sao?”

“Ngốc ạ. Trên thế giới này, thiện và ác luôn song hành với nhau. Kiểu gì chúng cũng sẽ quay lại. Không có kẻ này thì có kẻ khác. Vấn đề chỉ là thời gian thôi” – Aaron phóng ánh mắt ra một nơi xa xăm vô định, tay vẫn vỗ về lưng Gui Gui

“Vậy trận chiến sau anh sẽ tham gia chứ?”

“Em nghĩ sao?” – Lại là một câu hỏi thăm dò ngược lại

“Chẳng lẽ anh không sợ sao?”

“Sợ gì?”

“Sợ lời nguyên đó sẽ lại ứng nghiệm, chúng ta sẽ lại phải trải qua thử thách mới đến được với nhau nữa” – Gui Gui buồn bực nói

“Anh không sợ. Cùng lắm anh sẽ đi tìm em thêm vài nghìn năm nữa. Dù có là hàng triệu năm anh cũng vẫn tìm em” – Aaron cúi xuống hôn lên trán Gui Gui

“Vậy anh muốn tham gia thật sao? Nguy hiểm lắm đó” – Gui Gui lo lắng

“Vậy em có không tham gia được sao? Cô nhóc quỷ quái này mà chịu ngồi im mới lạ đó” – Aaron mỉm cười nói. Gui Gui bĩu bĩu môi đáng yêu

“Dù thế nào đó cũng vẫn là nhiệm vụ của chúng ta em có hiểu không? Dù chúng ta không tìm đến rắc rối thì rắc rối vẫn tìm đến chúng ta. Mà trách nhiệm của chúng ta là bảo vệ lẽ phải, chiến đấu chống lại cái xấu”

“Vậy nếu em gặp nguy hiểm thì sao?” – Gui Gui bật dậy đối diện với Aaron hỏi

“Không lo. Anh nhất định sẽ bảo vệ em. Dù là kiếp này, kiếp sau hay hàng vạn kiếp đi nữa”

Nói rồi Aaron hôn lên đôi môi đỏ mọng của Gui Gui. Với họ, dù trời đất xoay vần thế nào, tình yêu của họ mãi là vĩnh cửu, tồn tại cùng đất trời, như chính nhiệm vụ thiên phú mà họ phải gánh trên vai.

Hoàn!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuoc-mat-thien-su>